Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4. Den 15de November 1882. 32te Aargang.

Den 52de halvaarlige Konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Afholdt i Saltsøstad den 6te, 7de og 8de Oktober 1882.

Ifølge Indbydelse fra det første Præsidentskab, afholdtes et foreløbigt Møde i Tabernaklet Torsdagen den 5te Oktober, Form. Kl. 10, hvor et anseligt Antal af Kirkens Embedsmænd og Medlemmer indfandt sig. Det øverste Præsidentskab, flere af de tolv Apostler, Biskopper og andre ledende Mænd vare tilstede. Præs. John Taylor kaldte Forsamlingen til Orden, hvorpaa Koret sang en Salme; hvorefter Geo. Q. Cannon aabnede Mødet med Bøn, atter en Sang af Koret. — Præs. John Taylor udtalte sin Glæde over at mødes med de Hellige paa denne Morgenstund. Sagde, at det var sandsynligt, at Mange vare udeblevne paa Grund af det ugunstige og kolde Vejr, og af samme Aarsag mente han det var fornuftigt at holde et kort Møde paa Morgenen, og derfor atter samles om Eftermiddagen Kl. 2 i Assembly Hall, hvilket sidste Sted da vilde blive opvarmet. Sagde, at han ønskede at vi vilde frygte Gud og udøve Retfærdighed, saa vi kunde have Herrens Velsignelse over os. Formanede de Hellige til at være trofaste i alle Ting.

Om Efterm. Kl. 2 forsamledes man atter; denne Gang i Assembly Hall, hvilket var behageligt opvarmet. Sang af Koret, Bøn af Lorenzo Snow, atter Sang.

Ældste Wilford Woodruff sagde, at det var over 52 Aar siden Jesu Kristi Kirke blev organiseret, og havde siden været en vigtig Skole for nævnte Kirkes Ældster, ikke alene i Henseende til Lærdomme, men ogsaa i Regjeringsprincipper. Præstedømmet er en af de vigtigste Velsignelser, som var bleven meddelt Menneskene paa Jorden; Mange ere kaldte, men Faa ere udvalgte. Mange ere valgte, ikke alene til det aaronitiske men ogsaa til det melcisedechske Præstedømme. Siden Joseph Smith organiserede Kirken 1830, har Verden bestandigt frygtet for den. Han organiserede den formedelst Aabenbaring; og foruden denne, kan Ingen af os gjøre Noget med Hensyn til Opbyggelsen af Guds Rige. Alt hvad der var blevet

forudsagt af de gamle Profeter og Patriarker, hvilke talte under Indflydelsen af den Helligaand, vilde alt sammen blive opfyldt i Herrens egen bestemte Tid. Sagde, at Intet paa denne Jord vilde blive i Stand til at forhindre Opfyldelsen af Guds Hensigter. Han bar dernæst Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Sendelse, samt de gode Raad, som baade han og Andre havde modtaget af Joseph Smith og Brigham Young. Han bevidnede, at hverken Brigham Young, eller nogen af Kirkens Ledere havde haft mindste Del i Mountain Meadow Affæren, og at han hørte John D. Lees Bekjendelse, hvilken ikke i mindste Maade lod sig forstaa med at „Brigham Young" var medvidende i hint afskyelige Blodbad, samt at han havde hørt Brigham Young fordømme denne blodige Handling, og udtalt sin Sorg over at saa meget uskyldigt Blod var blevet udgydt i Territoriet. Israels Ældster vare aldrig blevne befalede til at tage andres Liv og Ejendom, men at være Frelsere paa Zions Bjærg, og vare aldrig blevne raadede til at foretage nogen Handling, som ikke Himlens Lys kunde bifalde. Omtalte den Kours Regjeringen tager, hvorved den saar en Sæd der vil bringe en Trængsels Høst, samt at dersom de ikke omvendte sig, vilde de høste Forfærdelse og Død. Bemærkede med Hensyn til Ugudelighedens Tiltagelse, at han var tyve Aar gammel før han hørte et Mord omtale i den Stat hvor han var født, og nu hørte det næsten til Dagens Orden. Formanede de Hellige til Trofasthed, og bad at Herrens Aand vilde være med de Ældste i denne Konference.

Ældste Lorenzo Snow talte om den Helligaands vidunderlige Bistand i at meddele det menneskelige Sind sand Kundskab. Han oplæste nogle Stykker i Esters Bog, og hentydede til Omstændigheden i Sammensværgelsen imod Hebræerne i de 127 Provindser i Medien og Persien, og deres almindelige Frelse formedelst Dronning Esters Tro, Faste, Bøn og Selvopofrelse. Beviste fra Mormons Bog og det ny Testamente, hvilken Lighed der er mellem Maaden hvorpaa Herren i hine Dage befriede sit Folk, og Maaden paa hvorledes de befries i vore Dage, samt at dette vilde ogsaa blive Tilfældet i Fremtiden. Beviste, at naar som helst en truende Fare har rejst sig imod Guds Folk, er der altid opkommet et Middel, som har afværget den truende Fare i Tide, men for at kunne sikkre sig disse Befrielser var det nødvendigt at Guds Folk befindes at være i Udførelsen af sine Pligter. Hentydede til Aabenbaringen givet Johannes paa Øen Patmos, og ligeledes Tilkjendegivelserne til Joseph Smith og Andre i Kirtlands Tempel, hvilket bærer Vidnesbyrd om at Gud lever, og har et vaagent Øje over sit Folk, om hvilket Verden er uvidende. Kundskab desangaaende vil give Mænd og Kvinder Styrke til at staa trofaste i Evangeliets Tro. Lad dette Folk blive forenede med hverandre og holde Herrens Befalinger, og han vil bevæge denne Nations Styreres Hjærter til at blive venligsindede imod os, og foraarsage, at de Lænker, som nu binde os, blive løsnede. Lad os ydmyge os for Gud, og oprigtig søge hans Helligaand, og han vil befrie os fra ethvert Onde.

Koret sang en Hymne. Mødet sluttedes til næste Dag Kl. 10. Taksigelse af Joseph F. Smith.

Fredag Form. Kl. 10 den 6te Oktober begyndte den virkelige Konference i Assembly Hall. Tilstede paa Forhøjningen vare Præsident John Taylor, Geo. Q. Cannon og Josef F. Smith. Af de

tolv Apostle: Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young jun., F. M. Lyman, John H. Smith og Moses Thatcher. Raadg. D. H. Wells og Patriark John Smith.

Præs. for de Halvfjersindstyve: Henry Herriman, H. S. Eldredge, Jakob Gates W. W. Taylor.

Præsiderende Biskopper: Edvard Hunter, L. W. Hardy og R. S. Burton. o. s. v.

Konferencen kaldtes til Orden af Præs. John Taylor.

Sang: Mortals awake, vith angels join. Bøn af Ældste Brigham Yonng. Sang: Come thon glorious day of promise.

Ældste F. M. Lyman talte til Konferencen. Talte om de store og herlige Begivenheder, hvilke ville tage Plads i de sidste Dage, især Kristi andet Komme, hvilket er understøttet ved Beviser fra den hellige Skrift; sagde, at de Helliges Sind var rettet forventningsfuldt paa dette, saa vel som andre forestaaende Begivenheder. Han hentydede til de evige Principper, som indeholdes i Evangeliet, og talte om de mange Erfaringer, som trofaste Ældster erholde i denne Kirke, og den Forsikring de modtage af Gud, ved at opfylde de forskjellige Pligter, som paahvile dem. Sagde, at det var ikke nok med at man bad for og sørgede for sig selv, men ogsaa at tage Del i at fremme Guds Rige og bringe dets Principper til den ganske Verden. Ikke alene bede for de Ærlige, men ogsaa for de Uærlige; thi Evangeliet er bestemt paa at frelse og forbedre deres Karakter, som ere villige til at blive bragte under dets Indflydelse. Han rettede en kraftig Opfordring til de Tilstedeværende om at udføre deres individuelle Ansvarligheder, og leve saaledes, at de kunde nyde den Helligaands rige og himmelske Indflydelse. Han omtalte dernæst det forholdsvis store Antal Børn, som fandtes iblandt de Sidste Dages Hellige, i Sammenligning med Familier iblandt Verden af samme Herkomst, hvilke syntes at 5 Børn i en Familie var overdreven, hvor imod Familier blandt os i Almindelighed tæller fra 7—13 Personer. Han paatalte Nødvendigheden af at have Børnene vel forsørget, og tilbørligt undervist i Evangeliets første Principper før de ere otte Aar gamle, samt at med mindre dette bliver efterkommet, vilde der hvile et stort Ansvar paa Forældrene, for Børnenes Forsømmelses Skyld. Naar der bliver taget de fornødne Forholdsregler med Børnene, naar de blive velsignede i Overensstemmelse med Evangeliets Lov, døbte naar de ere otte Aar gamle dernæst underviste om Tiendeloven, og andre Love, Lydighed imod Forældre, sendt til Søndagsskolen og andre Foreninger, og hvor de kunne lære et skattere de Helliges Selskab; da er der ganske lidt Fare for, at de skulle falde fra Kirken. Han paatalte Nødvendigheden af at bevogte Zions Ydergrænser, og Fordelagtigheden af at være organiseret for dem, som forgrener sig ud til ny Steder, med Kirkens Diciplin og Forholdsregler, som ere oprettede af Kirkens Autoriteter. Han hentydede derpaa til de truende Onder, og forudsagde, at der vilde blive en „Væder fanget i Busken". Dette er ikke af Mennesker, men af Gud, bevidnede, at han kjendte Kirkens Ledere, og at de vare saa ærlige og rene Mænd, som nogensinde levede, og at de havde Folkets Bedste for Øje.

Ældste D. H. Wells var den næste Taler. Sagde, at Mormonismen var lige saa troværdig i Dag, som i Begyndelsen. Gud vil opbygge sit Rige, og vi ville hjælpe dermed. Herren havde

forbeholdt mange af sine Børn, til at komme paa Jorden i de sidste Dage, saa naar hans Evangelium blev forkyndt, han da vidste at der var Mænd paa Jorden, som vilde annamme det og yde det Assistance. Alle Mennesker blive kaldte til dette Arbejde, om de vælge at adlyde, og komme frem og blive Deltagere deri. Dette maa begyndes med at aflægge en offentlig Bekjendelse af deres Tro; men det er ikke alle, som have moralsk Mod nok til at møde Modstandens Strøm. Vi burde være saaledes at vor ganske Sjæl og Sind er dette Rige hengiven, og være villige til at lægge Alt, hvad der er os dyrebart, paa Alteret for dets Forfremmelse. Naar de Hellige ere prøvede, tilstrækkelig prøvet med Trofasthedens Prøve, endogsaa til Livet, om nødvendigt, da ere de beredte til at modtage Troner, Herredømmer og Magter, og til at arve alle Ting. En begjærlig Mand er en Afgudsdyrker, hvorfor Rigdom saa ofte foraarsager Skibbrud paa Troen. Flertallet af de Hellige ville blive trofaste, og blive i Stand til at udstaa alt, hvad der monne blive dem paalagt. Han formanede alle til at søge at blive Gudlig, og rene af Hjærtet, thi ved de Rene af Hjærtet vil Zion blive opbygget og til Slutning komme triumferende igjennem.

Ældste John Nuttal oplæste derpaa Rapporter over frivillige Gaver til Templerne i Logan og Manti. Begge Rapporter antoges af Konferencen ved enstemmigt Votum. Koret sang: O praise God in his holiness. Bøn af Patriark John Smith.

Efterm. Kl 2 fortsattes Mødet. Koret sang: Zion stands with hills surrounded. Bøn af Ældste Moses Thatcher. Sang: How firm a foundation ye Saints o. s. v.

Ældste Brigham Young jun. var den næste Tale. Han omtalte den Visshed, hvormed vore Ældster gaa ud at forkynde Evangeliet, og vidne om Sandheden og Aabenbaringerne, hvilke de vide at være af Gud, men desuagtet betragte Verdens vise Mænd disse Vidnesbyrd som meget formodentlige. Han beklagede Verdens Vantro i det de nægte at annamme de Principper, som forkyndes af vore Ældster, og som nægter at sammenligne dem med Bibelen, hvilken de gjøre Fordring paa at tro. Omtalte ogsaa vore Ældsters Erfaring i at forkynde Evangeliet, naar de sommetider havde en stor Forsamling af Tilhørere, vilde disse lytte med Opmærksomhed indtil man blev erkyndiget om at Taleren var „Mormon Ældste,“ da vilde de ofte paa faa nær, vende ham Ryggen, og forkaste de Lærdomme, til hvilke de før havde lyttet. Bevidnede, at alle, som annammede dette Evangelium og bleve trofaste ville blive frelste i Guds Rige. Talte imod den Ide, at de Sidste Dages Helliges Børn sendes til Skole hos Saadanne, som ere komne her op, for at „evangelisere Mormonerne.“ Sagde at saa vidt hans Kundskab strakte sig, vare alle saadanne Børn omsider blevne Gudsfornægtere; formanede Forældre til at faa sine Børn underviste i Evangeliets Principper, o. s. v.

Ældste Moses Thatcher talte en Tid angaaende de store Velsignelser, som ufejlbarlig vil følge disse, som leve i Overensstemmelse med Guds Sind og Villie. Religionen er en individuel Sag; et hvert Individ blandt de Sidste Dages Hellige, er bleven personlig overbevist om Evangeliets Sandhed, under Indflydelsen af den Helligaand. Gjorde nogle Sammenligninger angaaende Forstaaelsen om den Helligaand. Fremførte nogle slaaende Beviser paa Forskjellen i Henseende til Moralitet, iblandt os og Verden. Bevidnede Sandheden af dette Værk, og

sagde, at Guds Rige vilde aldrig blive kuldkastet. Hentydede dernæst til Saadanne, som vare blevne rige her af Folkets haardt fortjente Midler, og disses Anvendelse i Handelsaffærer, og at vore Fjender ved Afbenyttelsen af disse selvsamme Midler, havde cirkuleret næsten 30,000 Bøger, indeholdende de mest ondskabsfulde og falske Rygter om os som et Folk. Vilde ikke ved sine Midler bidrage til en saadan ugudelig Fremgangsmaade, saa vidt han kunde hindre det. Sagde, at det var bleven bevidnet til ham ved Aanden, at Tiden var nær, da Herrens Ord vilde hviske til hans Tjenere at kalde Ældsterne ud fra denne Nation, hvilket vilde aabne Vejen for Guds Straffedomme at blive udøste paa de Ugudelige; og derpaa vilde komme et Vidnesbyrd af Torden, Lyn, Hungersnød og Pestilense, som Herren havde erklæret. Talte dernæst om Forfølgelse, saa vel ved Lovens Hjælp og speciele Forskrifter, som ved den fysiske Magt. Formanede de Tilstedeværende til Trofasthed og frygte Gud mere end Menneskene; tage vore Børn ved Haanden, saa vel som hjærtelig at lære dem Herrens Veje, og være trofaste imod hinanden indbyrdes. Sluttede med nogle oprigtige Formaninger, bad at Gud vilde beskytte og frelse sit Folk. Koret sang Hymen: Glory to God in the highest. Mødet sluttedes til Lørdag Kl. 10. Bøn af J. H. Smith.

Lørdag Form. Kl 10 fortsattes Mødet i Tabernaklet. Koret sang: With all my powers of heart o. s. v. Bøn af Ældste A. M. Cannon. Sang: Jesus migthy king of Zion.

Ældste John H. Smith talte til Forsamlingen. Han omtalte Guds Riges stadige Fremvæxt, hvorfor den bittre Forfølelse imod det er en naturlig Selvfølge. Ønskede, vi skulde betragte det som Herrens alvise Styrelse, i det at Love bleve vedtagne, for at berøve os af vore Friheder, hvilket vilde ende med store og gode Resultater for Herrens Folk. Henvendte sig til Forældre med den speicelle Anmodning, om ikke allene at advare deres Børn mod den Ondskab og de Snarer, som blive satte for deres Fødder i deres tidligere Ungdom, men ogsaa indprænte Evangeliets Sætninger i deres unge Sind; samt at det var ikke allene Forældres Pligter, at sende sine Børn til Skolen for at modtage Undervisningens første og boglige Grundsætninger, men at de (Forældre) skulde selv belære dem med Hensyn til deres fysiske Organisation, at de maatte kunne vide, hvorledes de burde opvoxe som Mænd og Kvinder i den fulde Nydelse af baade aandelig og legemlig Styrke. Viste Maaden, hvorpaa vi kunne blive til Mænd og Kvinder i Kristo.

Ældste Erastus Snow sagde, at det var i Aaret 1856, at det republikanske Parti i dets Program antog Sætningen „Barbariets Tvillinglevninger", dermed hentydende til Slaveri og Polygami. De havde haft Held med sig i at underkue Slaveriet i den grusomme og undertrykkende Skikkelse, i hvilken det existerede i Syden, men endnu existerede baade hvidt og sort Slaveri, i en anden Form. Man havde i lang Tid forsøgt at ødelægge Polygami, men i denne Henseende havde man arbejdet i Uvidenhed; i det vort Celestiale Ægteskab, var bleven sammenlignet med orientalsk Polygami og Bigami, uagtet de i sig selv ikke havde mindste Lighed; han paaviste derefter Forskjellen og bemærkede, at Lovgivere havde begyndt at kunne indsee dette, samt forandret deres Angribsmaade. Omtalte den Fremgangsmaade, som foresloges af Joseph Smith med Hensyn til Slaveriets Ophævelse, hvilken om den var bleven antaget vilde have sparet Men-

neskelivet i tusindvis. Angaaende Polygami bemærkede han, at vi vilde hjælpe med at understøtte og opholde denne Regjering, hvis den vilde opholde hæderligt pluralt Ægteskab og modarbejde Løsagtighed, Hoer, Barnemord og andre Familieforbrydelser; denne var den Retning, som toges af gamle Profeter, lige siden Abraham og Abimlecks Dage. Hverken Kristus eller Apostlerne havde nogensinde lært noget imod et Flertal Hustruer, hvilket dog var i Existence i deres Dage, og havde været i Aarhundreder tilbage. Monogami eller et Enkelttal af Hustruer, blev ikke indført ved den kristelige Lære, men før den kristne Tidsperiode indførtes det af Romerne, som en nødvendig Forholdsregel, paa Grund af et større Antal Mænd end Kvinder; desaarsag foretoge Romerne ogsaa Streiftog over Grændsen og ind i fremmede Provindser, hvor de tilranede sig Hustruer, og Romerriget blev tilsidst det mest forfaldne og løsagtigste af alle Riger. Han ønskede dog ikke for Øjeblikket at gjøre videre Bemærkninger til Forsvar for Polygami, men Gud har paabegyndt et forunderligt Værk og det vilde blive fuldført. Hans Bemærkninger vare meget interessante, belærende og oplivende. Sang: O say what is truth o. s. v. Bøn af Milo Andrus.

Efterm. Kl. 2. Sang: Though deepening Trials o. s. v. Bøn af H. S. Eldredge. Sang: Hark listen to the trumpeters o. s. v.

Ældste Geo. Q. Cannon oplæste dernæst de statistiske Rapporter fra Zions forskjellige Staver, samt en statistisk og financiel Rapport fra de forskjellige kvindelige Hjælpeforeninger, hvilke ved enstemmigt Votum antoges af Konferencen.

Ældste Joseph F. Smith var den næste Taler. Han haabede, at denne store Forsamling maatte erholde fornyet Styrke paa deres Tro, som en Godtgjørelse for de Omkostninger, som havde været forbundne med at komme her. Anførte dernæst Jesu Ord, hvor han siger, at vi bør bede for vore Fjender, og betale Godt for Ondt. Disse som, blot betale Godt for Godt, tilkomme egentlig ikke nogen Roes, thi dette er meget let; men at gjengjælde Ondt med Godt, er en hel forskjellig, og mere vanskelig Sag. Vort Ærinde paa Jorden, burde være at oprette Fred og et Velbehag iblandt Menneskene; men naar vi sætte denne Sætning tilside, og give blaatslaget for blaatslaget, da forglemme vi vore Pagter og den Rettesnor, som er nedlagt i den hellige Skrift. Det er forbret af os, ved Aabenbaringer givet i vor Tid, at tilgive vore Fjender. Vore Fjender ere ikke blevne forstyrrede her midt i deres løgnagtige Historier, som de i aarevis have udspredt om os; aldrig er der bleven sagt til dem: „Hvorfor gjøre I saa eller saa?" De have fornærmet og forstyrret os uden Grændser, og dog ere vi befalede at elske dem. Han gav Forsamlingen det Spørgsmaal om de elskede dem (Fjenderne)? Nogle svarede Nej! — Hvortil han sagde, at dette ikke var i Overensstemmelse med Frelserens Befalinger. Han bemærkede, at han, om han havde Magt dertil, ikke vilde skade et Haar paa deres Hoved; men han elskede dem ikke saa højt, at han kunde give dem sine Døttre i Ægteskab, eller gjøre dem til sine nærmest Paarørende. Talte imod den Skik at sælge jordiske Besiddelser til vore Fjender. o. s. v. Hans Bemærkninger vare i det Hele taget gode og inspirerede ved den rette Aand. Sang: Glorious is thy name o God o. s. v. Bøn af A. O. Smoot.

Søndag Form. Kl. 10 fortsattes

Mødet. Bøn af Ældste F. M. Lymann. Sang: Sweet is thy work my God my King.

Ældste C. W. Penrose oplæste Navnene paa de Missionærer, som vare kaldte siden April 1882, og ligeledes disse, som skulle kaldes i denne Konference, hvilke alle bleve voterede for, enstemmigt. Antallet paa alle dem, som bleve kaldte gjennem Konferencen beløb sig til 142.

Ældste Geo. Q. Cannon talte derpaa til Konferencen. Sagde, at intet uden den Almægtiges randsagende Aand formaar at give saadanne Lærdomme, som ere nødvendige for de Tilstedeværendes Tarv, baade med Hensyn til Advarsel og Opmuntring.. Omtalte dernæst de nærværende, trykkende Omstændigheder, og sagde at dette er netop de Ting, som forudsagdes af Guds Profeter, og bleve udtalte i Kirkens Begyndelse. Senator Edmunds, Præs. Arthur, Kommissionærerne og Andre, vare hver for sig Deltagere i at udføre Noget, som beviser det Værks Guddommelighed i hvilket vi ere meddelagtige. Disse Begivenheder vare alle blevne forudsagte af Joseph Smith, Brigham Young og Andre; og disse, som tager virksom Del imod os, ere Folk, som har for Øje at ødelægge vore Friheder og Institutioner og adsplitte os som et Folk. Det fortjente at bemærkes, nemlig, at saa mange af disse, som toge Del i vor Forfølgelse, vare fra Staten Vermont. Den Mand, som paabegyndte og arbejdede for Anti-Polygami-Loven 1862, den Senator, som Loven af samme Art 1882, og ligeledes Præsidenten, som gav den Gyldighed, Poland-Lovens Forfatter og Forkjæmper, som gjorde mere for dens Gjennemførelse end nogen Anden, ligeledes Kansassenatoren, som gjorde sig saa mærkværdig i sidste Kongres ved at afstedkomme speciel Lovgivning imod os, vare alle sammen fra Vermont, «The green Mountain State», i hvilken Martyrerne Joseph og Hyrum Smith vare fødte. Præs. Brigham Young, Heber C. Kimball, Erastus Snow — og Snows Familien, Albert Carrington, Calls, Farrs, Hatchs og mange andre Mormonfamilier kom ligeledes fra nævnte Stat, hvilket var saa meget mere mærkeligt, at vore bittreste Forfølgere kom fra samme Stat, fra hvilken Gud valgte vore levende Apostler. Talte dernæst om de Forfølgelser, vi som et Folk maatte gjennemgaa, og vare af saa mørk og modbydelig en Karakter, som nødvendigvis udfordredes for at prøve, om vi ville gaa tilbage og blive overvundne, eller staa trofaste. Talte imod den Ide at laane Prøver og Trængsler fra den Dag „Imorgen". Han profeterede i Herrens Navn, at ingen Magt paa Jorden eller under Jorden, kunde formaa dette Riges Tilintetgjørelse. Talte om Vigtigheden af at lyde vore Ledere og Følgerne ville da alletider blive gode. Paatalte Nødvendigheden af at adlyde Guds Love, bekjæmpe Egenkjærlighed, og bruge vore Talenter til fælleds Bedste for alle. Han sluttede sine Bemærkninger med en kraftig Anmodning til de Hellige om Retfærdighed og Pligtopfyldelse, og lovede i Jesu Kristi Navn, at paa disse Konditioner ville Gud give os Sejr.

Wilford Woodruff ønskede at gjøre faa Bemærkninger før Konferens Slutning. Sagde, at det i længere Tid havde hvilet paa hans Sind at omtale Bønnens Nødvendighed. Paaviste Bønnens Nødvendighed, og hentydede til hvilke store Ting, som vare skete fordum, formedelst Bøn, og haabede, at de Sidste Dages Hellige havde lært Maaden paa at bede, samt at han betragtede det som enhver Ældstes Pligt i Israel, at paa-

kalde Herren for hvad vi behøve, hvad enten det saa var i offentlig Forsamling, Bedecirkel eller i Familien. Bemærkede, at ligesom de Tolv fordum skulle sidde paa tolv Troner og dømme Israel, saa skulle og de Tolv i disse Dage, dømme Folket, som levede i denne Uddeling. Hentydede til den Engel, som skulde blæse den i den sjette Basune og aabenbare Menneskenes skjulte Hanlinger i denne Slægt. Gjorde det Spørgsmaal, hvem denne Engel skulde være?

Erastus Snow sagde: Da han i sit 18de Aar var tilstede i Kirtland Tempel, kom, efter at Ordinantsen for Tvætning og Salvelse var bleven udført, i det Præstedømmet var forsamlet, Profetiens Aand over dem, og tilkjendegav mange store og mærkelige Ting. Det blev blandt andet profeteret at Joseph Smith, som da var tilstede og præsiderede over Israels Ældster i nævnte Hus, skulde blive den sjette Engel, som blæste i den sjette Basune. Denne Profeti blev yttret af en ung Mand, fyldt af den Helligaand, der selv, ligesom mange andre, blev storligen forundret og forbauset derover; thi ligesom de gamle Apostle, angaaende at Jesus skulde være Israels Konge, formodede og haabede vi i vor barnlige Ligefremhed, at vor Profet skulde vedblive at være hos os, og lede os indtil Frelserens Komme, men Gud havde bestemt det anderledes. Joseph Smith havde et herligt Arbejde at udføre hinsides Sløret, for at berede Vejen for Herrens Tilkommelse, og vi ville endnu see og forstaa, at han er den, som holder Nøglerne til Tidernes Fyldes Husholdning og alle Tings Gjenoprettelse henhørende til Menneskenes Frelse i dette det sjette tusinde Aar, og han bevidnede, at nævnte Profeti blev udtalt ved den Helligaand ved hint Tilfælde. Sang. Bøn af Joseph F. Smith.

Efterm. Kl. 2. Sang: Great God attend o. s. v. Bøn af Erastus Snow. Sang: T'was on that dark and solemn night, hvorpaa Sakramentet uddeltes.

Ældste Geo. Q. Cannon oplæste Navnene paa flere Missionærer, for hvilke Konferencen enstemmigt voterede. Dernæst foresloges Kirkens Autoriteter til Opholdelse, hvilket skete med enstemmigt Votum. Apostel Charles C. Rich, som paa Grund af Sygdom havde været nødsaget til at holde sig hjemme i lang Tid, var tilstede ved Eftermiddagsmødet.

Præsident John Taylor holdt en interessant Tale, hvilken vi siden ville publicere. Koret i Forening med Forsamlingen istemte derpaa Sangen: The spirit of God like a fire is burning.

Konferencen sluttedes derpaa til den 6te April 1883. — Slutningsbøn af Ældste Franklin D. Richards.

Geo. Goddard,
Konferencens Skriver.

Des. News.

Notitser. Ifølge Mill. Star af 6te Nov. d. A. ere Ældsterne George Teasdale og Heber J. Grant blevne ordinerede til Apostler, og ved Aabenbaring valgte til at udfylde de hidtil ledigede Pladser i de Tolvs Kvorum.

Dette Aars sidste Emigration, som forlod Kjøbenhavn den 13de Oktober d. A., ankom til New York den 2den Nov.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Verdens Ende.

„Verdens Ende" er et Udtryk, hvilket i Almindelighed forklares at skulle betyde Jorden Ødelæggelse eller Tilintetgjørelse, eller den Renselsesperiode, ved hvilken vi underrettes om, at „Elementerne skulde komme i Brand og opløses", og da den Jords Bestandele, paa hvilken vi bo, ville blive gjennemrensede og frigjorte for al Urenhed og Fordærvelse, før deres Omorganisation til en celestial Planet, skikket og beredt som de Retfærdiges evige Opholdsted. Der kan ingen Tvivl næres om, at denne hastige Tildragelse, hvilken vi ledes til at forvente at skulle finde Sted efter Millenniet, jo vil blive den virkelige Verdens Ende eller med andre Ord: Slutningen paa dens timelige Tilværelse. Men der er en anden og meget nærmere Begivenhed af ligesaa megen — om ikke større — Vigtighed for denne Slægt, hvilken, skjønt bestemt til at gaa forud for den førstnævnte mere end tusinde Aar, med megen Rigtighed kan benævnes „Verdens Ende". Vi gjøre hermed Hentydning til Enden paa verdsligt Herredømme, hvilket er modstridende Himmelens Herredømme; Babylons Fald, Kuldkastelsen af Nutidens Nationer, Tilintetgjørelsen af alle jordiske Regjeringer, som nægte at anerkjende hans Septer, som er Kongers Konge; samt alle Magters Tugtelse og Renselse, som blive tilladte at blive tilovers før deres endelige Underkastelse som Vasalstater eller Provindser til Kristi universale Rige.

At den bibelske „Tidens Ende" begynder at nærme sig, have endog antibibelske", kristelige Sekter begyndt at kunne indsee. Uagtet de meget hade hvad der af dem kaldes „Mormonismen", hvilken, medens de offentlig benægter, ikke skammer sig ved samtidigt at berane hemmeligt; og trods al deres Modstand og Fjendskab til nutidig Opfyldelse af fordums Profeti, især til saadanne Forudsigelser, som kunne have en skadelig Indflydelse paa deres vedvarende Pengeforøgelse og politiske Underfundigheder, saa har dog Sandhedens uimodstaaelige Magt, saaledes som den prædikes, publiseres og udspredes af Israels Ældster, og den selvfølgelige Paavirkning af en overbevist, populær Mening, i flere Tilfælde tvunget disse til at afstaa fra mange af deres falske Traditioner, og forandret de øvrige — uden at forandre dem til det mormoniserede Diktat af den populære Mening. Paa Grund heraf er det, at vi i Dag finde dem at modtage og ophøje prøvede og uimodstaaelige Fakta, hvilke de før bespottede og afskyede som Fanatisme og Paatrængenhed; paa denne Maade forandres, omforandres og sønderbrydes den religiøse Verden uden at vide det, eller i det mindste uden at tilstaa det. Men dette er ikke Enden paa deres selvdræbende Uoverensstemmelser. Skjøndt de nu indrømme, ligesaa villig som om de aldrig havde tænkt anderledes, at Verdens forestaaende Ende er mulig, saa modstaa de samtidig med Haardnakkethed og Samvittighedsløshed den Kjendsgjerning, at Verdens Fald indbefatter deres eget; og i det de ved de selvsamme Orakler, som udgjorde den Kanal, gjennem hvilken de Sandheder kom, som

de allerede have modtaget paa anden Haand, fatte de ikke, at Guds Rige, hvis endelige Oprettelse de saa mandigt forvente, er allerede paa Jorden i sin Virkelighed; at Profeter ere blevne oprejste, og at det evige Evangelium atter forkyndes for at berede Vejen for Herrens Tilkommelse; og at som en Selvfølge af dette ruller nu den profetiske Sten, som Daniel omtalte, henover Tæerne paa den store Billedstøtte, og som en Selvfølge er den stolte og onde Verden hurtig paa Vejen til Ødelæggelse, og deres paatagne „Hellighed," og affkyelige Ugudelighed kjender ingen Grænser. Ligesom de stivnakkede og hykkelske Jøder, hvis forud formodede Ider angaaende deres Messia Komme, forfejlede at anerkjende ham i den sagtmodige og elskede Nazaræer — Juda Løve — saaledes ere ogsaa de Kristne i det nittende Aarhundrede formedelst deres Blindhed og Selvretfærdighed og bigottede falske Traditioner, ude af Stand til at kunne see Himmerigets Rige, hvilket de paastaa at haabe og bede for, staar allerede for deres Døre; men de ville omsider see sig nødsagede til at modtage endogsaa dette. Sandhedens Magt vil vedblive at knuse den offentlige Mening, og denne vil atter tilintetgjøre Kristendommens Trosbekjendelser; og det vil endnu blive saa selvbevisende, at den Almægtige virker gjennem det Folk kaldet med Spottenavnet: „Mormonerne", at en Vandrer, selv en Daare, ikke skal muligt kunne nære den mindste Tvivl. Timen er nær, da alle Knæ skulle bøje sig, og hver Tunge skal bekjende, at der er en Gud i Himlen, samt at hans Rige er paa Jorden, og at intet Vaaben, som rejses imod det, skal lykkes, og at enhver Tunge, som løftes til Dom imod det, vil blive fordømt. Da (om ikke før) ville de vantro kristne Sekter slutte sig til Kjæden, og gjentage den universale Erklæring, samt bekjende og anerkjende til deres egen Fordømmelse, de himmelbaarne Vidnesbyrd, hvilke de nu saa hjærtelig hade. Guds forunderlige Værk vil imidlertid vedblive at skride fremad, sønderbrydende den med Synd besmittede Verden, sugende Livskjærnen af Babylon, ved at udsamle de Oprigtige og Retfærdige, omvæltende Underfundigheder og Trosbekjendelser i den faldne Kristendom, og med Sandhedens Sværd sønderhuggende den falske Traditions stærke Baand, samt forløse, udfrie og tilbagebringe Zions fangne Datter fra sit lange Fangenskab.

Fortsættes.

Ankomst og Beskikkelser.

Den 3die Oktober og 7de November d. A. havde vi den Glæde at byde følgende Zionsældster velkomne her til disse Lande, hvilke herved beskikkes til at arbejde som Missionærer i de forskjellige Konferencer, under Bestyrelse af sammes Præsidenter, som følger:

M. Rosenlund,* Mount Pleasant, ...i Skaane Konference.
L. P. Johnson, Hooper City,..................i Gøteborg do.
A. O. Andersen, Glenwood, var beskikket til Skaane do.
Peter Anderson, Petterson Veber,............i Christiania do.
J. P. Jensen og Jens Olsen, Ephraim, ...i Kjøbenhavn do.
Søren Sørensen, Elsinore,.....................i Aalborg do.

* De første fire ankom d. 3die Okt. men A. O. Andersen vendte hjem med dette Aars sidste Emigration. De øvrige ankom den 6te Nov.

Lars P. Ovesen og Thomas S. Lund, Ephraim,	i Aalborg	Konference.
Niel P. Petersen, Richfield, ...	i do.	do.
A. J. Hansen, Big Cottonwood, ...	i Aarhus	do.
Carl Jensen, Redmound, ...	i do.	do.
Christian Larsen, Logan, ...	i do.	do.
Søren Petersen, Ephraim, ...	i do.	do.
A. Amundson, South Jordan, ...	i Christiania	do.
O. Johnson, South Cottonwood, ...	i do.	do.
Christian H. Steffenson, S. Cottonwood, ...	i do.	do.
Carl A. Ek, Logan, ...	i Stockholm	do.
Andrew Petersen, Logan, ...	i do.	do.
Gustav Andersen, Grantsville, ...	i Gøteborg	do.
Bengt M. Ravsten, Logan, ...	i do.	do.
Andrew H. Anderson, Huntsville, ...	i do.	do.
James P. Olson, Ephraim, ...	i Skaane	do.
Andrew Anderson, Union Ward, ...	i do.	do.
John Olson, Moroni, ...	i do.	do.

Ovennævnte Brødre ankom alle hertil efter en lykkelig Overrejse, og i Nydelsen af den Aand som plejer at karakterisere Herrens sande Tjenere; vi ønske derfor at Herren vil velsigne dem i deres forskjellige Arbejdsmarker, at de maatte kunne udføre deres Missioner, Gud til Ære, og dem selv og Medmenneskene til Velsignelse.

Ældste N. R. Lindahl, beskikkes herved til at præsidere over Stokholm Konference, og Ældste Andrew Eliasen til at præsidere over Gøteborg Konf. Ældste Anders Jønson, løses fra at arbejde i Gøteborg Konf. og beskikkes at arbejde i Skaane Konference.

C. D. Fjeldsted,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencemødet i Aalborg.

Den 14de Oktober Aften Kl. 8, tog dette Møde sin Begyndelse, og overværedes af følgende Zionsældster: C. D. Fjeldsted Missionspræsident, L. P. Cristensen Konf. Præsident, J. M. Christensen Præs. for Aarhus Konf., S. C. Petersen, J. C. Frost, N. Heilesen, J. P. Jensen, A. Hansen, Thos. C. Christensen, P. Cristensen, og L. H. Outson. Chr. Poulsen var fraværende paa Grund af Sygdom.

Efter at Mødet var aabnet paa den sædvanlige Maade, gjorde Præsidenten nogle indledende Bemærkninger, hvorpaa han gav Lejlighed for Missionærerne at afgive deres Rapporter, hvoraf fremgik, at de Hellige i Almindelighed vare gode og trofaste, og Folket fredeligt. Paa nogle Steder havde de hast Møder tilsammen med Statskirkens Præster og Lærere, ved hvilke Lejligheder der altid indsandt sig et større Antal Tilhørere; ellers var der ikke meget Røre iblandt Folket, som for det meste havde travlt paa denne Aarstid, dog var der af og til nogle, som annammede Evangeliet. Øvrighederne havde ikke lagt Brødrene

nogen Hindring i Vejen, og de ønskede fremdeles at fremme Herrens Sag efter bedste Evne.

Søndag Morgen den 15de Kl. 10, fortsattes Mødet, og en talrig Forsamling havde indfundet sig baade af Hellige og Fremmede. Præsidenten bød Forsamlingen velkommen, og gav Lejlighed for saadanne Missionær, som ikke vare tilstede ved Mødets Aabning at afgive deres Rapporter, hvilke vare i Overensstemmelse med de allerede aflagte. Præsidenten oplæste derpaa den statistiske Konferencerapport som følger: Der var i sidste Halvaar 75 tillagte ved Daab, 9 udelukte, 106 Medlemmer og 54 Børn emigrerede og 2 døde. Konferencen indbefatter for nærværende et Totalantal af 526, samt 10 Zionsældster; 8 af disse havde arbejdet i Konferencen i Sommerens Løb, de andre 2 vare nylig ankomne. 220 Forsamlinger vare afholdte, 133 havde opfyldt Tiendeloven, 206 holde Skand. Stjerne, 106 Ungd. Raadg, og Skrifter uddelte til en Værdi af 107 Kr. 29 Øre. Der fandtes i Konferencen 2 kvindelige Hjælpeforeninger, 1 Unge Mænds Forening, 3 Søndagsskoler. Talte dernæst til Missionærenes Ros, i det de i Enighed og Nidkjærhed havde opfyldt deres Pligter.

Konferencepræsidenten foreslog dernæst Kirkens Autoriteter til Opholdelse i samme Orden, som de i sidste Konference i Saltsjøstad vare blevne opholdte; Albert Carrington, som Præsident over den europæiske Mission, C. D. Fjeldsted, som Præsident over den skandinaviske Mission, saa vel som Brødrene paa Stjernens Kontor i Kjøbenhavn; dernæst foresloges L. P. Christensen, som Præsident for Aalborg Konference, samt Forstanderne og de i Konferencen arbejdende Missionærer; alt enstemmigt vedtaget. Dernæst foresloges de kvindelige Hjælpeforeninger, Søndagsskolerne og unge Mænds Foreninger.

Ældste J. P. Jensen omtalte den herlige Tidsperiode, da Guds Rige nu var oprettet paa Jorden, samt om Nødvendigheden af at adlyde Evangeliets Forskrifter. Han havde tilhørt Samfundet i 30 Aar, boet i Zion i mange Aar og følte sig lykkelig.

Præs. C. D. Fjeldsted udbad sig Forsamlingens udelte Opmærksomhed og ønskede at alle maatte blive velsignede, som beredte sig derfor. Han omtalte de mange vrange, religiøse Meninger, som findes blandt Partierne paa Jorden, hvormed de fordømte hverandre, men at Gud vilde have Medlidenhed med sine Børn, og ønskede deres Velfærd, samt havde lagt en Plan til deres fælleds Frelse; ikke alene for de Levende, men ogsaa for dem hinsides Sløret i Aandernes Verden, og at dette er Aarsagen, hvorfor vi bygge vore Templer, for deri at udføre Ordinantcer for de Døde saa vel som for de Levende. Hentydede til Menneskenes ubarmhjærtige Domme, men Evangeliet lærer Barmhjærtighed og indbyrdes Kjærlighed. Opmuntrede til Trofasthed i Prøver af hvilken som helst Slags.

Efterm. Kl. 2. J. M. Christensen, Præs. for Aarhus Konference, sagde, at han var fremmed her, men Evangeliet var det samme, og naar vi bære dets Principper, ere vi ikke længer Fremmede. Han havde annammet Evangeliet i sin Ungdom, boet i Zion mange Aar og var nu kommen tilbage for at bære det samme Vidnesbyrd som før. Talte om Guds Riges Oprettelse, Forholdene hjemme i Zion; formanede de Hellige til Trofasthed.

Ældste A. Hansen omtalte den glade Dag, som var oprunden, i det Guds Rige var oprettet paa Jorden med

samme Embedsmænd og Gaver som i fordums Tid; og Slægten havde Lejlighed til at berede sig for Kristi Rige, da der skulde blive Fred paa Jorden blandt Mennesker og Dyr. Advarede mod falske Lærdomme o. s. v.

Ældste J. C. Frost udtrykte sin Glæde over at være tilstede. Paatalte Nødvendigheden af at enhver Mand og Kvinde overvejer nøje, om det forholder sig saaledes, at Gud havde oprettet sit Rige paa Jorden og aabenbaret sig i denne Slægt. Omtalte Jordens herlige Tilstand i Skabelsens Morgen, og alle Tings Gjenoprettelses Tid, Evangeliets Principper m. m.

Aften Kl. 7. Præsident C. D. Fjeldsted bad Forsamliogen være saa stille som muligt. Han oplæste derpaa Hebr. 5, 4—5 Ingen tager sig selv den Ære at være Præst, uden at være kaldet af Gud, ligesom Aaron, og 1 Kor. 12, 28 og Eph. 4, 11—14 og paaviste hvorledes Guds Rige var oprettedet i fordums Dage, med de nødvendige Embedsmænd. Paaviste Beskaffenheden af deres Mission og Myndighed, at saalænge de levede trivedes Kirken, men det var mere end Mørkets Fyrste kunde taale og efterstræbte og borttog omsider deres Liv; det almindelige Frafald som paafulgte o. s. v. Omtalte derpaa Barnedaabens Oprindelse og Aarsager, samt dens Indførelse for at holde Folket i Mørke og Uvidenhed. Henviste dernæst til Følgerne af at forrette Noget i Herrens Navn, uden den rette Myndighed. Paaviste de Beviser vi som Sidste Dages Hellige fremføre for den Paastand at have modtaget den rette Myndighed; samt om Joseph Smiths guddommelige Sendelse, Oversættelsen af Mormons Bog, Maaden hvorpaa han modtog sit Præstedømme o. s. v. Talte derpaa om Profeten, som skulde vende Fædrenes Hjærter til Børnene, og omvendt, før Herrens store Dag; om Zions endelige Triumf, og de Ugudeliges Endeligt.

Konf. Præsident L. P. Christensen gjorde nogle Slutningsbemærkninger, takkede enhver, som havde bidraget til at gjøre Mødet intressant, og ønskede Herrens Velsignelse over Alle.

Mandag Form. den 16de afholdtes et Møde for Præstedømmet, hvor mange gode Raad fremlagtes af Præs. C. D. Fjeldsted og L. P. Christensen. Samme Dags Efterm. afholdtes den kvindelige Forenings Møde, og Tirsdag Aften de Unge Mænds Forenings Møde. Alle Møder vare vel besøgte, og en god Aand var herskende, og vi havde en Tid tilsammen, som de Hellige længe ville erindre med Glæde.

I Løbet af Konferencemødet, tillagtes to Personer ved Daab.

M. C. Petersen,
Mødets Skriver.

Korrespondance.

Sunset, Apache Co , Arizona, den 2den September 1882.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Da jeg forstaar at Du er paa Mission, og præsiderer over Missionen i Skandinavien, vil jeg skrive faa Linier til Dig og omtale mine Følelser og nuværende Stilling. Nogle Aar ere nu henrundne, siden vi vare i Danmark for at prædike Jesu Kristi Evangelium, som gaves tilkjendte for de sidste Dages Hel-

lige fra Gud ved Englesendelsen fra Himlen til Jorden, før hans store og forfærdelige Dag skal komme, og overrumple de Ugudelige i deres Synder. Jeg føler mig glad i Evangeliets Pagt, som jeg har sluttet med Herren min Gud; jeg har ikke bortlagt mit Præstedømme siden jeg kom til Arizona, men min Kaldelse har været at forkynde Omvendelse til Indianerne, og til alle, som jeg er kommen i Berørelse med siden jeg kom her. I Oktoberkonferencen 1875, blev jeg kaldet til at rejse herud for at forkynde Evangeliet til Indianerne, som bo her, og tillige lære dem at dyrke Jorden paa en mere hensigtsmæssig Maade end hidtil; thi det er en besværlig Maade paa deres Vis at dyrke Jorden med et Hyppejærn. Her findes en Indianerstamme, som kaldes „Moquis“. For nogle Aar tilbage udbrød en smitsom Sygdom iblandt dem, og mange døde; nogle af de Hvide besøgte dem tilfældigvis, og under deres Ophold iblandt dem, erfor de, at naar nogen af de Syge døde, raabte de Tilbageblevne: moqui! moqui! hvilket betyder død, og derfra Benævnelsen „Moquis“. Der findes syv Byer beboede af dem, og deres Byer ere byggede ligesom Kjøbstæderne vare i fordums Tid, det vil sige, at Gaderne ere uregelmæssigt anlagte. Deres Huse ere byggede af Sten, to eller tre Etager høje, havende en Kjælder nedenunder, hvor de bo om Vinteren. Deres Byer ere anlagte paa de højeste Bjærge, i den Hensigt, at man desto bedre kan forsvare sig imod andre Indianeres Overfald. De have altid dyrket Jorden; de leve af Majs, Bønner, Meloner og Ferskener, og holde Faar, Geder og Æsler. Deres Marker ligge i Dalene, og det er umuligt at komme op til deres Byer med Vogne. De transportere enhver Ting paa Æsler, hvilke bruges som Lastdyr. Af Ulden væve de Tæpper, som de sy sammen, og deri transporteres deres Produkter paa Æsler op til deres Beboelser. Man ser undertiden 20—30 saadanne i en Række passere op paa de stejle Klipper. Paa nogle Steder have de været nødsagede til at udhugge Trappetrin i Stenene for at kunne komme til og fra deres Huse. Iblandt de mange forunderlige Ting, man ser iblandt dem, er en hvid Marmorsten, bærende en urgammel Indskrift, hvilken bæres af en af deres Høvdinger, og denne Sten er bleven overleveret fra Høvding til Høvding: de paastaa, at deres Forfædre have indskrevet dens Indskrift, og den betragtes iblandt dem som en Helligdom; naar vi fortælle dem om Mormons Bog, og siger at den er en Historie fra deres Forfædre, see de alle glade ud ved at høre at vi have faa gode Nyheder at meddele dem, thi de tro alle som een, at den Dag skal komme da deres Fædres Historie skal komme iblandt dem, hvilket er et stort Bevis paa Mormons Bogs guddommelige Troværdighed. Jeg tænkte at det kunne intresere Dig at høre hvad vi foretager os her, og hvorledes det gaar os. Naar Herrens egen Tid kommer skulle de annamme Evangeliet; thi alle de Profetier, som ikke ere opfyldte, skulle i Herrens egen Tid blive opfyldte.

Der bor en anden Stamme her i Nærheden af os; den tæller 15,000 Sjæle og kaldes: „Navajos“ de bo ikke i saadanne Huse som Moquisindianerne, men de have mange Heste og Faar, og dyrke ogsaa Jorden; de praktisere Polygami og jeg kjender dem, som have fire Hustruer; jeg ved ikke hvad de forenede Stater vil gjøre ved dem, men en Ting ved jeg: At Herrens Aand arbejder paa dette Folk. Den 6te April 1880 kom en Høvding med fjorten af sine bedste Mænd

for at tale med os, og høre hvad vi havde at berette dem angaaende Mormons Bog, og jeg kan bære Vidnesbyrd om at Herrens Aand var udgydt over baade os og dem, og jeg erfarede at Herrens almægtige Kraft var med os, og en kort Tid derefter blev denne Høvding og en af hans Sønner døbte. Da vi kom ud iblandt disse Indianere modtoge de os med megen Ærbødighed paa deres Vis. Jeg slutter mine Bemærkninger om dette Folk for denne Gang. Hvad Edmundsloven angaar, saa føle vi os ganske rolige vidende meget vel at Gud vil tage Vare paa sit Folk. Haabende at disse Linier maatte træffe Dig fuld af Liv og Kraft, til at udføre Din høje og hellige Kaldelse, og at Gud vil velsigne Dig med sin Aand, at Du maa blive i Stand til at gjøre meget Godt for de Oprigtige i Skandinavien, tegner jeg mig Din Ven og Broder i Kristo.

M. P. Mortensen.*

* M. P. Mortensen præsiderede over Fyens Konference 1868—69.

Missionen paa Island.

Gjennem et Brev fra Ældste Gesli Bjarnison dat. Vestmanø, Island, den 21de Oktbr., erfare vi, at Tilstanden der paa Øen er beklagelig. Folket lider i Almindelighed under den Hungersnød, som nu existerer i Landet, og eftersom Folket endnu er meget fordomsfuldt og bittert imod de Sidste Dages Hellige, saa bliver selvfølgelig deres Lod saa meget haardere. Vore Missionærer Bjarnison og Valdgardson, have maattet søge Arbejde for at opholde sig, eftersom deres Penge slap op, og de ej for Skrifter og Bøger kunde erholde, hvad de behøvede for Livets Ophold. Bjarnison skriver: „Jeg har opholdt mig her imellem Isbjergene i min Fødeegn, men Folket er haardt imod mig paa Grund af Evangeliet, og jeg kan sige, at det er haardt for en Missionær at være paa Island uden Penge. Jeg har blandt andet maattet opholde mig iblandt de fattigste Mennesker i Smuds og Urenhed, og jeg kan næppe tro, at nogen Missionær, som nu udgaar fra Zion, faar lide mere Ondt end det, vi have maattet lide." — Broder Bjarnison siger videre, at han er villig til at lide Alt for Evangeliets Skyld, uagtet Udsigterne for Fremtiden ere mørke. Han har siden sin Ankomst til Øen indlemmet fire Personer i Kirken.

Nyheder.

Danmark. — Natten til den 6te Nov. rejste sig en hæftig Storm fra S. V., som rasede med ødelæggende Voldsomhed til Efterm. den 6te. Mange Strandinger have fundet Sted, desuden ere mange Huse og Træer omblæste hist og her i Landet. I Jylland bleve Kornstakke nogle Steder hvirvlede omkring paa Marken.

Schweitz. — Ifølge Tel. fra Bern til N. B. har der i Grindenwald raset en frygtelig Orkan, der efterfulgtes af en hæftig Regn. Næsten alle Bygninger ere

ødelagte eller beskadigede. Høoplagene have lidt meget, og de skjønneste Bjærgskove ere ødelagte.

Frankrig. I Slutningen af October rasede en forfærdelig Orkan i den sydlige Del af Landet, som anrettede store Ødelæggelser. I Marseilles Omegn omkom flere Mennesker ved Oversvømmelserne. Ved Nimes styrtede et Godstog fra en Dæmning ned i Afgrunden, hvorved flere Mennesker druknede; alle Floder traadte over deres Bredder, satte Byer under Vand, de fleste Broer bortskyllet, Banetrafiken standset og en Mængde Skibbrud paa Kysterne fandt Sted.

Forenede Stater. Utah: Logan, Templet nærmer sig sin Fuldendelse. Fugtigt Vejr har virket skadeligt paa Frugttørringen. Dommer Jere Black, en af de dygtigste Jurister i Amerika, gjør et livligt Angreb paa Edmundsloven og dens uretfærdige Forvaltning under Kommisionærerne. — Folkets Parti har udnævnt Hon. John T. Caine i Saltsøstad til Repræsentantposten i Kongressen, Valget skulde finde Sted den 7de November d. A. — En Del af disse, som af Guvernør Murray ere blevne udnævnte til Embedsmænd i Utah, have formeligt gjort Fordring paa at blive indsatte i de af ham anviste Embeder. De, som endnu beklæde disse Embeder, have imidlertid nægtet at indgaa paa disse Fordringer, efterdi de ansee Guvernørens Indgreb for ulovligt. En lovmæssig Rettergang har nu bebegyndt imellem begge Partier I Staterne har i den senere Tid megen Skade fundet Sted formedelst Ildsvaade.

Central Amerika. I Panama fandt den 7de September d. A. et hæftigt Jordskjælv Sted, som anrettede Skade paa Bygninger og Ejendom til Værdi af 250,000 Doll. Fra Panama berettes, at en Flodbølge den 7de September d. A. overskyllede Kysten ved San Blas 4 Gange een Dag, og anrettede megen Ødelæggelse paa Varer og Ejendom.

Syd Amerika. Ved Hjælp af Torpedoer bragte de peruvianske Friskarer et Banetog udaf Skinnerne, hvorved syv Chilienserere dræbtes. Desuden toges den italienske Konsul til Fange, og for hans Udleverelse forlanges 100,000 Dollars i Løsepenge.

Dødsfald. Andr. Kristoffersens Hustru Elisabeth 74 Aar, 4 Maan. gl. død i Brigham City den 30 Sept. 1882. Døbt tilligemed sin Mand — 1873 em. f. A. fra Bornholm. — Martin og Ane Frederiksens førstefødte Søn, Martin F. død i Manti 30 Sept. 82. F. i Jan. f. A.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.